

Derefter följde undertecknad som yttrade: »lagutskottets betänkande vill bibehålla oförändrad strafflagens nuvarande bestämmelse om förbud för allmänna åklagaren att inskrida, om sedlighetsbrott blifvit begånget mot flicka som fyllt 15 år, i händelse ej hennes föräldrar eller målsman anmält det för honom till åtals väckande. Det har blifvit sagdt att detta förbud är nödigt för kvinnans välfärds skull«. Men är detta verkligen fallet? Enligt min tanke har lagen på denna punkt mera tänkt på minoriteten af de unga flickorna och icke nog bevakat majoritetens intressen. Detta stadgande kan måhända vara af nytta för dem, hvilka omhuldas¹⁾ i burgna²⁾ hem, eller hvilka hafva en förmyndare som öfvervakar deras bästa, med andra ord, de unga flickor mot hvilka i regeln sedlighetsbrott icke begås. Måhända kan stundom om olyckan händt, deras rykte skyddes på grund af detta stadgande. Deras anhöriga eller förmyndare kunna taga i öfvervägande huruvida flickans bästa fordrar åtals väckande eller ej. Men detta stadgande ökar alldeles bestämdt de sedliga faror för hvilka de otaliga fattige flickor äro utsatta, hvilke ej längre åtnjuta hemmets skydd, fader- och moderlösa flickor, som äro medellösa och därför ej hafva förmyndare, och de som hafva fattiga och okunniga föräldrar. Dessa flickors fördel fordrar att allmänna åklagarens rätt till åtals väckande utsträcker. Nu bevakar ingen deras intressen och brottets utöfvare förblir ostraffad, och det är ju just mot detta slag unga flickor, som sedlighetsbrott begås. De måste ju som tjenarinnor, springflickor, botbiträden³⁾ och andra arbeterskor ständigt röra sig ensam på gator och vägar. Och få män hafva hittills ansett det vara ett brott, om de förfört en dylik⁴⁾ flicka. Att så är, dertill har utan tvifvel bidragit förbudet för allmänna åklagaren att inskrida, om flickans målsman ej anmäler det, till åtals väckande. Ty just här af får den utvecklade och okunniga allmänheten den uppfattning, att ifrågavarande brott icke är så synnerligt farligt eftersom allmänna åklagaren ej behöfver befatta sig dermed. Om detta förbud ej afskaffas, betyder

tredje momentet i strafflagens 20 kap. 7 paragraf mycket litet. Det skyddar ej tillräckligt dem, som behöfver lagens skydd. Det uppfostrar ej människorna att inse, att det är ett brott att förleda en så ung flicka till konsumgänge. Det har talats om flickans rykte, men dylika brott kan ju ej döljas. Nyss har i tidningarna cirkulerat en notis om ett sedlighetsbrott mot en 13-årig flicka. Enligt gällande lag får allmänna åklagaren ej väcka åtal, om flickans målsman ej anmält det för sådant ändamål. Om han ej gör så, blir förbrytaren ostraffad, ehuru pressen har omtalt saken för hela världen. Alla veta, att sådana brott begås tidt och ofta, och det faktum, att brottslingarna bli ostraffade, förslöar människornas rättskänsla.

Beträffande försök till sedlighetsbrott mot minderåriga, så kan det ju icke räknas mannen till gode, om flickan lyckas undkomma och mannen ej kan utföra sin brottsliga afsigt. Försöket är brottsligt. Det kan medföra för flickan farliga följder redan till följd af den skrämsel och fruktan, som det framkallar, at icke tala om de många unga själar, som blifvit besudlade på detta sätt. Ett dylikt försök till sedlighetsbrott anses knappast brottsligt, men det är ett brott, och därför borde lagen stadga därför straff« — —

Representanten *Dagmar Neovius* ville med tillfredsställelse anteckna de stora framsteg utskottets betänkande representerade, jemfördt med samma utskotts behandling af frågan vid landdagen 1904—1905. Beklagade dock att utskottet icke tagit steget helt ut og höjt skyddsåldern till 17 år. Likaså borde enligt tal.s åsigt straff stadgas för försök. Motsatte sig att lägsta straffet för sedlighetsbrott mot minderåriga fingo vara penningböter, men vill för sådana fall der den helt unga flickan faktiskt är den förledande eller om förbrytaren är en ung gosse, inrycka i lagen alldeles skilda bestämmelser. Rätta behandlingen vore da hvarken fängelse eller böter, utan uppfostran.

Domaren *Stigzelius* förenade sig med hr Saraste angående penningböternes bibehållande. Likaså hofrättsrådet *von Troil* och hofrättsassessor *Cederberg*. Alla dessa jurister försvarade böterna ur praktisk synspunkt, ehuru de godkände straffens höjande.

Representanten *von Alfthan* deremot klandrade betänkandet, ville icke utsträcka

1) beskärmes.

2) gode.

3) Butiksmedhjälper.

4) saadan.